

Tim Seibles

Delores Jepps

*Órületnek tűnik már, de
ott állt az iskolanap
reggeli fényében ázva,
számárfüles füzete
lobogott a buszmegállóban,
és mi megremegtünk*

*a gondolatra, hogy számára
veszi csak egy pillanatig a mi
kis neveinket. Nem tudom,
mit láttunk, amikor az arcát
láttuk, de tizenöt évesen
még annyi mindenben lehet hinni,*

*hogy a lány napnyugtával
szemében, kedves mosollyal
és meztelen combját finoman árnyékba
vonó égszínkéek miniszoknyában
tényleg Az Istennő. Még
szájfénye is azt susogta,
Csókolj meg, és soha többet*

*nem kell házit írnod. Szombatonként
a haverom, Terry, azt szokta mondani,
„Találd ki, ki vett Teaberry rágót
a Stentonon lévő boltban?”
És láttam szemében az édes,
bódító megvilágosodást,*

*és tudtam, hogy tudja,
hogy tudom, tudja, tudtam –
különösen mikor nyár lett,
és a nap addig volt fenn,
míg nem volt mást tennünk,
mint tűnődni a jó bőrökön*

*a lenge ruhákban és a forrónacikban!
amikről James Brown énekelt: Crystal
Berry, Diane Ramsey, Kim Graves
és ő. 1970 körül volt: Vietnam
balra tőlünk, a Fekete Muszlimok
jobbra, hatalmas afrók mindenütt*

*Philadelphiában. Fogalmunk sem volt,
hol vagyunk, mennyi történelem
volt mögöttünk – és mennyi
kegyetlenkedés, mennyi halál
jön még. Engem és Terry-t
akkor minden talánnal*

*kecsegtetett, és talán egy
tüneményes tizedikes vakító szépsége
volt a garancia, hogy egy kis időre
biztonságban vagyok az agyaraktól,
melyek a világot marcangolják.
Köszönöm szüleimnek,*

*hogyan nyugton maradtak,
nem adták fel munkáik, nem ragadtak
fegyvert, és hogy sosem adták fel
az „annyi ajtó megnyílik a jó
tanulók előtt” mantráját. Bárcsak*

*megcsókoltam volna
Delores Jepps-et. Bárcsak
volna egy halvány emlékem meleg,
fűszeres ajkáról, hogy éhes
szavaimba csomagolhassam. És*

*bárcsak táncoltam volna vele, hogy
a lassú szám alatt fényes tej-karamella
karjaiban főttem volna át lassú tüzén:
teste egyensúlyozott volna a Temptations
öt hangja és köztem – én menthetetlenül*

*pubertás fiú 4-es átlaggal
és egy menő baráttal.
Nem hiszem, hogy valaha megértettem,
milyen magányos vagyok, de akkor*

*tizenöt évesen közel jártam hozzá,
mert nem tudtam semmit: a szívem
bőröm felszínéhez olyan közel vert,

hogy arrébb tolhattam kezemmel.*

Tim Seibles (1955) amerikai költő. A virginiai Norfolkban található Old Dominion University irodalom és kreatív írás szakos oktatója. Hat kötet szerzője, melyek közül a 2012-es *Fast Animal (Fürge állat)* című a National Book Award, az egyik legrangosabb amerikai könyvszakmai díj döntőse volt.

Mohácsi Balázs fordítása